

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321582172000/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TANKER I ANLEDNING AF
FRUE RYEBERGS DØD
(1767)

AZOR, som frygter for at græde
A Kryb! — Led i Støvet efter Glæde, 5
Og følg din jordiske Natur —
Men langt fra disse stille Skygger
Hvor Sorrig Helligdomme bygger,
Som taaler ingen Epicur.

Vanhellig Sværm af glade Daarer 10
Og Misan trop som leer af Taarer
Flye — Musen græder ey for dig
Nu brøler Torden Stemmer brøler,
At ingen hører hvad jeg føler,
Som hindrer eller spotter mig. 15

Og du hvis spæde Taarer rinde
Ved allermindste Modgangs Vinde
Din Graad vanhelliger mit Suk.
Kuns Viisdom og et sædelt Hierte 20
Fortiene Deel i slig en Smerte
Som er til Daaren selv for smuk.

Men I, som lever for at være
Guds, Menneskets og eders Ære,
Som elsker Dyden, hvor den er.
Og du, hvis kæline Hierte banker 25
Opsvulmet af de bitte Tanker
At have havt og været kær.

Græd! — flyder viise Taarer flyder
Ved Templet som bestemt til Dyder
Faldt ved et uforventet Stød — 30
For Himlen skal den Fromme græde
Og sige at hans Trøst og Glæde
Er — ach! — er alt for tilig død.

VED FRUE RYEBERGS DØD

113

From og i al sin Vey retfærdig
Ung, yndig, elsket og elskværdig —
Hvad kan vel Døden røve meer? —
Klag Dyd, thi billig er din Klage,
Og brist i Graad forladte Mage
5 Ved dit tilbage blevne Leer. —

Og da, naar Efter-Tiden glemmer
De Levninger, som Jorden glemmer
Af Ryebergs døde Ægte Ven;
Da vædes Hendes Eftermæle
Med Taarer af de store Sæle,
10 Hvis Suk er meere, end min Pen.

DE POËSEOS NATURA ET
INDOLE
(1767)

§. 1.

Ut pictura poësis crit similisqve poësi
Sit pictura: refert par æmulæ qvæque sororem,
Altérnante vices & nomina: Mutæ poësis
Dicunt hec: Pictura loquens solet illa vocari.

VERSUS hi, qvibus Dufresnoy carmen suum de arte graphicâ speciose satis orditum, omne id ¹⁰ continent, quo eorum, qvi a Simonide ad nostra usqve tempora elegantius de poësi cogitarunt, qvamplurimi, artem hanc definiuerunt aut definire studuerunt. Picturam animatam & loquenter, aurium picturam, nec non alia permulta hisce syn- ¹⁵ onyma, qvibus poësin vulgo delineare cupiunt, primo intuitu placere, inficias eqvidem non irem, verum si præter ipsam rem, præstantissimum artis hujus doctorem Marmontelium consulueris, rei definienda haud sufficere facile invenies. Si ²⁰ ipsam rem consideras; istud qvidem cum pictura commune habet poësis, qvod res absentes ut præsentes sistat, pulchramqve, vel imitatione dignam naturam imitetur: ut dotes istas ingenii atqve intelligentiae, pictoribus et poëtis æqve necessarias ²⁵ tacito pede præteream, verum, si vel imitationis perfectionem vel rerum imitandarum copiam spectas, toto sane cœlo differunt. Qvam enim certum est nos plura verba habere qvam colores, remqve qvam libet accuratius & exactius scribi ³⁰ posse, qvam pingi, ita certum, affectus qvoslibet actionesqve insignes, perfecte magis a poëta imitari, qvam a pictore. Picturæ etiam optimæ interprete sæpius egent, ita vero non poësis. Poëtæ, sui ipsius interpreti, ne dicam ipsa rerum nomina, ³⁵ minutias dictioni addere licet, qvas penicillo exprimere ipse Raphaël frustra conaretur. Picturæ